

πυγμή

πυγμή, η, ουσ. [<αρχ. πυγμή], η γροθιά · η αποφασιστικότητα, η δύναμη, η επιμονή στη λήψη αποφάσεων ή ενεργειών: «χρειάζεται πυγμή για να επιβιώσει κανείς σήμερα || χωρίς πυγμή, παιδάκι μου, δεν μπορείς να διευθύνεις κοτζάμ εργοστάσιο»·

- άνθρωπος με πυγμή, βλ. λ. [άνθρωπος](#)·

- δείχνω πυγμή ή δείχνω σιδερένια πυγμή, επιδεικνύω αποφασιστικά και δυναμικά την κυριαρχία μου σε ένα χώρο: «απ' τη στιγμή που θ' αναλάβεις διευθυντής του τμήματος, πρέπει να δείξεις πυγμή για να σε υπολογίζουν»·

- έχει πυγμή ή έχει σιδερένια πυγμή, έχει δύναμη, δυναμισμό και επιβάλλεται αποφασιστικά στους άλλους: «αν δεν είχε σιδερένια πυγμή, δε θα μπορούσε να κουμαντάρει κοτζάμ εργοστάσιο». (Λαϊκό τραγούδι: *αιτία ήταν η τιμή που χάθηκε η Τροία, το δείξαν οι αρχαίοι μας που 'χαν πυγμή κι αντρεία*)·

- με πυγμή ή με σιδερένια πυγμή, με αποφασιστικότητα και δυναμισμό: «πρέπει να ενεργείς με πυγμή, για να σε υπολογίζουν οι άλλοι».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας